

Исторически факти за котките

Котките са започнали да живеят с хората преди не по-малко от 8000 години. Там където днес се намира южната част на Кипър през 1993 г. археолози провели разкопки на неолитния слой в Кирикития и открили котешка челюстна кост. В Кипър не е имало диви котки, поради което ранните заселници донесли котки със себе си. Малко вероятно е да са били диви.

В края на IV век римският писател Паладий съветвал в борбата с мишките и къртиците да се замени домашният пор с котка - тя успешно се справя с тази задача. Той въвел в употреба думата „катус“ вместо старото латинско име „фелис“. Предполага се че от „катус“ водят началото си английската дума „кет“, немските „катер“ и „катце“ и руската „кот“.

В Средновековието във Фландрия, в г. Иперн, срядата на втората седмица на поста се наричала котешка. В този ден котките били хвърляни от висока кула. Древният обичай бил въведен от граф Болдуин Фландърски в X век и просъществувал 100 години. Това свидетелства, че още в 1868 г. нещастните котки били хвърляни от Ипернската кула...

В Европа за прогонване на мишките и свръхестествени нечисти сили котки били зазиждани в стените и основите на домовете. Когато разрушавали или ремонтирали старите здания в пролуките на каменните и тухлените стени намирали много котешки мумии, не балсамирани както в Египет, а изсъхнали. Обикновено котките са били зазиждани с плъх в устата. През 1920 г. зазиждали котка под прага на една къща в Швеция, както уверявали стопаните, за щастие...

Всички котки принадлежат към сем. Котки (Felidea). Твърде интересно е, че семейство котки се е отделило от другите млекопитаещи най-малко преди 40 000 000 години. Това прави котките най-древно семейство сред бозайниците. Всички котки имат признаци, които са характерни само за тези животни.

За изминалите хилядолетия отношението на човека към котките се е променило - от едната крайност в другата. Древния Египет обожествил котките - нали на всички е известно, че именно котката е дъщеря на Слънцето. Самият бог на слънцето Ра също е толкова велик колкото велика е и котката. Заради това дори за непредумишлено убийство на котка хората ги очаквали строги наказания, дори смърт. Мъртвите котки били изпращани с почести – стопаните в знак на траур си бръснели главите. После свещените животни били балсамирани и мумифицирани. През 1860 г. недалеч от египетския град Бени Хасан археолозите открили гробище на котки със 180 хиляди мумии, много от които били поставени в сребърни кутии, украсени със скъпоценни камъни.

Заради котките египтяните дори загубили една война. Царят на персите Камбиз се подготвил да нападне египетския град Пилуз (днес Порт Саид) и заповядал да уловят много котки. Персите вместо щитове носели котки и египтяните се предали без бой – те не могли да стрелят по свещените животни.

Когато в Египет получил разпространение исляма, котките продължавали все така да бъдат уважавани, или поне повече от кучетата, които корана смята за нечисти животни. И всичко заради това, че пророкът Мохамед много обичал котките. Твърди се, че една котка заспала на халата му, а той трябвало да ходи да разпространява исляма. И тогава пророкът отрязал дрехата, на която спяла котката, за да не разтревожи спящото животно. Впоследствие Мохамед получил освен другите свои титли и титлата „баща на котките“.

Последователят на Мохамед, султан Ел Дахер Бибарс, който управлявал Египет през XIII век, също обичал котките. И им завещал в покрайнините на Кайро огромна плодова градина, както и пари за отглеждането им – с една дума, хиляди котки се появявали тук десетилетия наред, твърдо знаейки че на обяд ще бъдат нагостени.

В Древния Рим котката е била символ на независимост, а нейното изображение винаги съпътствало богинята на свободата Либертас. Затова котка украсявала знамето на Спартак.

Древните викинги също считали котката за свещена. Норвежката горска котка се споменава сред животните, които викингите винаги държали на борда на своите кораби. Те приличали на рис - гъсто „жабо”, „четчици” на ушите и дълги задни лапи. Първото подобно сведение датира от 1599 г.

В Древния Сиам, т.е. Тайланд, всички принцеси държали котки. А когато сиамските принцеси отивали да се къпят, те надявали своите пръстени на опашките на котките. От това време всички сиамски котки имат лош характер и извито връхче на опашката. Това, разбира се, е легенда. А още за сиамските котки казват, че те охранявали съкровищата на будистките храмове в джунглите, че били единствени другари на заточените излишни сиамски принцове. Впрочем сега нищо от това не може да бъде проверено, още повече че има и още една легенда - според нея в Сиам изобщо не живеели сиамски котки, а те просто били наречени така защото именно кралят на Сиам подарил такива котки на своя любим британски консул .

В Древния Рим мишките били улавяни от змии. Но мишките се размножавали по-бързо, отколкото били изядени. Наложило се е да се внесат малки пъргави невестулки. После в Европа се появил огромния сив плъх. В схватка можела да го победи само котка. Уви, няма нищо вечно под луната. Невестулките подивяли, а котките станали мързеливи. Днес котките избягват плъховете, като не искат да ги ловят.

В IV в. от новата ера римският агроном Паладий в трактат за селско стопанство препоръчал да се използва домашна котка за защита на градините от мишки.

Първата изложба на домашни котки били проведена през 1871 г в Лондон в Кристалния дворец. На нея били представени 170 котки. Успехът надминал всички очаквания – за породистите и не много породисти красавци писали всички вестници, отделяйки място на първите си страници редом с политическите скандали и светската хроника.

Примерът на англичаните бил последван в цял свят и котешки дефилета се провеждали ежегодно във всички краища на планетата. Американците за първи път провели котешка изложба в Ню Йорк преди 105 години. В Германия се решили на подобно нещо през 1924 г. в Нюрнберг, французите по това време направили изложба в Париж. Руснаците по-късно от всички, едва през 1987 г., направили подобна изложба на котки в Москва.

Сфинксовете (безкосместите котки) били развъдени в Канада през 1970 г. за алергичните любители на котките. Но се оказало, че алергия предизвиква не козината, а пърхота, който не може да се отстрани. А породата останала.